मृष्यन्ति कुरवश्चेमे मन्ये कालस्य पर्य्ययं । स्नुषां दुहितरञ्चैव क्लिश्यमानामनर्हतीं ।

किन्त्वतः कृपणं भूयो यदहं स्त्री सती शुभा । सभामध्यं विगाहेऽद्य क्वनु धर्म्मो महीक्षितां । धर्म्म्यां स्त्रियं सभां पूर्व्वे न नयन्तीति नः श्रुतं ।

स नष्टः कौरवेयेषु पूर्व्वो धर्म्मः सनातनः । कथं हि भार्य्या पाण्डूनां पार्षतस्य स्वसा सती । वासुदेवस्य च सखी पार्थिवानां सभामियां ।

तामिमां धर्म्मराजस्य भार्य्यां सदृशवर्णजां । ब्रूत दासीमदासीं वा तत्करिष्यामि कौरवाः । २२५०

अयं मां सुदृढं क्षुद्रः कौरवाणां यशोहरः । क्लिश्नाति नाहं तत् सोढुं चिरं शक्ष्यामि कौरवाः ।

जितां वाऽप्यजितां वापि मन्यध्वं मां यथा नृपाः । तथा प्रत्युक्तमिच्छामि तत् करिष्यामि कौरवाः ।

॥ भीष्म उवाच ॥ उक्तवानस्मि कल्याणि धर्म्मस्य परमा गतिः । लोके न शक्यते ज्ञातुमपि विज्ञैर्महात्मभिः ।

बलवांश्च यथाधर्म्मं लोके पश्यति पूरुषः । स धर्म्मोऽधर्म्मवेलायां भवत्यभिहतः परः ।

न विवेक्तुञ्च ते प्रश्नमिमं शक्नोमि निश्चयात् । सूक्ष्मत्वाद्गहनत्वाच्च कार्य्यस्यास्य च गौरवात् । २२५५

नूनमन्तः कुलस्यास्य भविता न चिरादिव । तथाहि कुरवः सर्व्वे लोभमोहपरायणाः ।

कुलेषु जाताः कल्याणि व्यसनैराहता भृशं । धर्म्म्यान्मार्गान्न च्यवन्ते येषां नस्त्वं वधूः स्थिता ।

उपपन्नञ्च पाञ्चालि तवेदं वृत्तमीदृशं । यन् कृच्छ्रमपि संप्राप्ता धर्म्ममेवान्ववेक्षसे ।

एते द्रोणादयश्चैव वृद्धा धर्म्मविदो जनाः । शून्यैः शरीरैस्तिष्ठन्ति गतासव इवानताः ।

युधिष्ठिरस्तु प्रश्नेऽस्मिन् प्रमाणमिति मे मतिः । अजितां वा जितां वेति स्वयं व्याहर्त्तुमर्हति । २२६०

इति श्रीमहाभारते सभापर्व्वणि द्यूतपर्व्वणि भीष्मवाक्ये सप्तषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६७ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तथा च दृष्ट्वा बहु तत्र देवीं रोरूयमाणां कुररीमिवार्त्तां । नोचुर्व्वचः साध्वथ वाऽप्यसाधु महीक्षितो धार्त्तराष्ट्रस्य भीताः ।

दृष्ट्वा तथा पार्थिवपुत्रपौत्रास्तूष्णीम्भूतान् धृतराष्ट्रस्य पुत्रः । स्मयन्निवेदं वचनं बभाषे पाञ्चालराजस्य सुतां तदानीं ।

॥ दुर्य्योधन उवाच ॥ तिष्ठत्वयं प्रश्न उदारसत्त्वे भीमेऽर्ज्जुने सहदेवे तथैव । पत्यौ च ते नकुले याज्ञसेनि वदन्त्वेतं वचनं त्वत्प्रसूतं ।

अनीश्वरं विब्रुवन्त्वार्य्यमध्ये युधिष्ठिरं तव पाञ्चालि हेतोः । कुर्व्वन्तु सर्व्वे चानृतं धर्म्मराजं पाञ्चालि त्वं मोक्ष्यसे दासभावात् ।

धर्म्मे स्थितो धर्म्मसुतो महात्मा स्वयञ्चेदं कथयत्विन्द्रकल्पः । ईशो वा ते यद्यनीशोऽथ वैष वाक्यादस्य क्षिप्रमेकं भजस्व । २२६५

सर्व्वे हीमे कौरवेयाः सभायां दुःखान्तरे वर्त्तमानास्तवैव । न विब्रुवन्त्यार्य्यसत्त्वा यथावत् पतींश्च ते समवेक्ष्याल्पभाग्यान् ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततः सभ्याः कुरुराजस्य तस्य वाक्यं सर्व्वे प्रशशंसुस्तदोच्चैः । चेलावेधांश्चापि चक्रुर्नदन्तो हाहेत्यासीदपि चैवार्त्तनादः ।

श्रुत्वा तु तद्वाक्यमनोहरं तद्धर्षश्चासीत् कौरवाणां सभायां । सर्व्वेचासन् पार्थिवाः प्रीतिमन्तः कुरुश्रेष्ठं धार्म्मिकं पूजयन्तः ।

युधिष्ठिरञ्च ते सर्व्वे समुदैक्षन्त पार्थिवाः । किन्नु वक्ष्यति धर्म्मज्ञ इति साचीकृताननाः ।

किन्नु वक्ष्यति बीभत्सुरजितो युधि पाण्डवः । भीमसेनो यमौ चोभौ भृशं कौतूहलान्विताः । २२७०